ВШАНУВАННЯ ПАМ`ЯТІ СТУДЕНТОК, РОЗСТРІЛЯНИХ В МОНРЕАЛІ

Bideo https://www.facebook.com/watch/?v=426399435409503

З початком **«тихої революції»** у Квебеку у 1960-х роках жінки почали відігравати значимішу роль у житті суспільства. Велику роль у заохоченні жінок займатися нетрадиційними для них професіями відігравав рух **фемінізму.** У 1970-х та 1980-х роках багато жінок поступало у технічні ВУЗи Монреалю та Канади. **Система заохочень для жінок у коледжах та університетах викликала незадоволення у незначної частини чоловіків.** Саме до цієї категорії незадоволених належав 25-річний Марк Лепін, який звинувачував фемінізм та жінок у своїх життєвих негараздах та неможливості потрапити до Політехнічної школи Монреалю.

6 грудня 1989 року Марк, озброєний самозарядним карабіном Ruger Mini-14 та мисливським ножем проник у політехнічну школу Монреаля, де розстріляв 14 студенток і поранив 13 інших, після чого вчинив самогубство. Він відкривав вогонь винятково по жінках і в передсмертній записці звинуватив феміністок у тому, що вони нібито зруйнували його життя. Цей теракт викликав значний резонанс у канадському суспільстві, спричинив посилення контролю за вогнепальною зброєю у країні і загострив увагу на проблемі насильства проти жінок.

В пам'ять про напад у Канаді запроваджено Національний день пам'яті та боротьби з насильством проти всіх форм насильства над жінками (символом цього дня є стрічка білого кольору).

Лепін писав, що йому знадобилося 7 років, щоби сформувати свої погляди. Женоненависництво вилилося в масове вбивство та ретельне

складання списку з ще 19 імен дівчат, яких би він убив, якби він мав більше часу.

Обставини злочину, який скоїв Лепін, і мотиви, які він пояснив у передсмертному листі, спричинили жваве обговорення, а саме загострили увагу на проблемі насильства проти жінок. У Монреалі та декількох інших містах Канади були споруджені меморіали жертвам цієї трагедії.

«Незважаючи на те, що ЗМІ повісять на мене ярлик «шаленого вбивці», я вважаю себе розумною людиною, яку підштовхнули на крайні заходи. Заради чого ми наполегливо тягнемо жалюгідне існування — на догоду уряду? Мене як особистість з минулими поглядами у всьому, що стосується науки, феміністки завжди розлючували. Вони хочуть зберегти за собою переваги жінок (наприклад, більш дешеву страховку, розширену декретну відпустку після профілактичної відпустки), і водночас намагаються надати переваги чоловікам.

Адже очевидно, що навіть якщо з Олімпійських ігор прибрати поділ на чоловічі та жіночі види спорту, то у змаганнях, які вимагають витонченості, братимуть участь лише жінки. Ось чомусь із цим обмеженням феміністки не борються. Вони настільки безпринципні, що не гидують отримати вигоду з знань, які чоловіки накопичували століттями. Вони намагаються шукати факти при кожній нагоді. Так і днями, я чув, як вони вшановували канадських жінок та чоловіків, які билися на фронтах Другої світової. Як би не так! Адже жінок не пускали на фронт.Чи доведеться нам почути про жіночі легіони Цезаря або як страждали на галерах жінки, з яких наполовину складалося суспільство всю його історію, хоча їх і не існувало? Мститий casus belli».

Вшанування пам'яті студенток, розстріляних у Монреалі

Відповідно до Індексу ґендерної нерівності 2016 року, Україна у світовому масштабі визнана найгіршою для жінок країною в Європі, поряд з Туреччиною, В'єтнамом, Аргентиною та Монголією.

Визнаними проблемами є:

низька представленість жінок у владі, розрив у оплаті праці чоловіків і жінок (за статистичними даними становить більше 20%),

наявна ґендерна сегрегація професійної зайнятості, поширеними є випадки сексизму в рекламі, образливих, таких, що базуються на патріархальній моделі суспільства, висловлювань щодо жінок від публічних осіб, у тому числі представників державної влади;

традиційним залишається покладення переважно на жінок турботи про дітей та інших членів родини, які потребують сторонньої допомоги, виконання домашньої роботи.

Криза, яку ми переживаємо сьогодні через пандемію COVID-19, висвітлила надзвичайно важливу роль, яку відіграють жінки, що знаходяться на «передовій» боротьби з коронавірусною інфекцією як працівниці медичної та соціальної сфер, адже саме жінки становлять переважну більшість персоналу медичних і соціальних установ: їхня частка у сфері охорони здоров'я та надання соціальної допомоги дорівнює 83,1%.

У більшості сфер, які передбачають безпосередній контакт зі споживачами послуг, залучені жінки. У ситуації пандемії вони більше наражаються на небезпеку зараження.

Жінки залучені у сфері громадського харчування та інших важливих для підтримання життя сферах (це харчова промисловість, торгівля, банківська система, фармацевтика тощо). Так, у сфері тимчасового розміщування й організації харчування працює 67,3% жінок, у фінансовій і страховій діяльності – 71,9% жінок, у сфері державного управління та оборони й обов'язкового державного соціального страхування працює 67,5% жінок.

Захист прав жінок на сьогодні є об'єктивною необхідністю, оскільки немає жодної держави, де б не існувало хоча б одного з виявів порушення прав жінок. Часто згадки про права жінок викликають неабияку ворожість з боку суспільства, неприйняття будь-яких пропозицій та інформації, а проте, навіть саме визнання існування явища прав жінок та наявності їх масових порушень, зняття неприязні і ворожості до її розгляду уже свідчитиме про зміну соціального мислення, культури і свідомості.

«Якщо треба добре сказати - треба покликати чоловіка. Якщо треба зробити - треба покликати жінку". Це відомий вислів Маргарет Тетчер. І це не про протидію, це про те, що тільки у взаємодії чоловіків та жінок можна досягти великих успіхів.